

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **O. H.**
státní příslušník Ukrajiny, narozený x
bytem x
zastoupený JUDr. Terezou Folprechtovou, advokátkou
sídlem 17. listopadu 1477, Mladá Boleslav

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-569/ZA-ZA05-PD1-R3-2014

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 11. 2014 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), na dobu 24 měsíců. Žalovaný dospěl k závěru, že bezpečností situace v místě bydliště žalobce, tj. v L., není natolik uspokojivá, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do vlasti.
2. Dne 7. 11. 2016 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu z důvodu, že situace v L. je nestabilní, pokračuje tam válka a on nechce bojovat.
3. Žalovaný nejprve rozhodl dne 6. 3. 2017 tak, že se doplňková ochrana neprodlužuje. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2017, č. j. 46 Az 7/2017 - 24, pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný se nevypořádal s obavou žalobce, že se bude nucen po návratu proti své vůli účastnit jako voják ozbrojeného konfliktu.
4. Druhým rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018 žalovaný opět doplňkovou ochranu neprodloužil. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, č. j. 45 Az 19/2018 - 21, pro procesní vady při doručování předvolání k pohovoru.
5. I třetím, nynější žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020 žalovaný rozhodl podle § 53a odst. 4 zákona o azylu, že se doplňková ochrana neprodlužuje. Žalovaný konstatoval, že žalobci byla doplňková ochrana uložena rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014 na dobu 24 měsíců, a to z důvodu neuspokojivé situace v místě jeho bydliště, v L.. Situace v L. se dle žalovaného výrazně nezměnila, dospěl ale k závěru, že žalobce může bezpečně odcestovat do jiné části Ukrajiny a tam se usadit. Na základě podkladů založených ve správním spise žalovaný dospěl k závěru, že na území, které kontroluje kyjevská vláda, se situace (zejména co se týče podpory vnitřně vysídlených osob) značně zlepšila od doby, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana, a současně z nich vyplývá, že na Ukrajině existuje reálná a efektivní možnost vnitřního přesídlení, protože ozbrojený konflikt probíhá pouze ve dvou nejvýchodnějších oblastech a na K.. Tato možnost je dle žalovaného dostupná i pro žalobce. K obavám žalobce z vojenské služby žalovaný odkázal na zprávu OAMP ze dne 20. 4. 2020, podle níž jsou do vojenské služby na Ukrajině povoláváni muži ve věku do 27 let, přičemž žalobci je 29 let. Nadto na východě Ukrajiny dle citované zprávy OAMP zůstávají pouze dobrovolníci a profesionální vojáci.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že se bezpečnostní situace na Ukrajině relativně uklidnila a je stabilní. Žalobce žil ve městě L., které se i nadále nachází pod kontrolou proruských jednotek. Bezpečnostní situace v místě bydliště neumožňuje jeho bezpečný návrat do vlasti. Nadále mu v důsledku konfliktu hrozí vážná újma. Nutit žalobce k alternativě vnitřního přesídlení je naprosto nepřijatelné. Žalobce má dále důvodnou obavu z nástupu vojenské služby a nutnosti bojovat v rámci konfliktu na východě země. Žalobce dodává, že zažádal o trvalý pobyt v České republice a podmínky pro jeho udělení splňuje. Jeho matka má v ČR trvalý pobyt a pracovní poměr, proto by se dalo uvažovat o

udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle §14b odst. 1 zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě fakticky zrekapituloval odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce nepřípadnosti vnitřního přesídlení odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 Azs 187/2016 - 26. K poukazu na matku žijící v ČR žalovaný uvedl, že § 14b zákona o azylu sice zohledňuje rodinné vztahy, ale pouze ve vztahu k tam vymezenému okruhu rodinných příslušníků poživatele doplňkové ochrany.
8. Žalobce v replice zopakoval, že situace v L. oblasti je nestabilní, nedošlo k trvalé změně situace. Dále uvedl, že je dobře známo, že vnitřní ochrana v rámci Ukrajiny není dostatečně funkční. Přesídlené osoby se potýkají s nedostatkem finančních prostředků, administrativními problémy a diskriminací a je pro ně problematické najít si práci či přístřeší. Finanční asistence při vnitřním přesídlení je krátkodobá a žalobci hrozí, že se ocitne bez zdroje obživy a přístřeší. Žalobce nemá dostatek prostředků, aby si zajistil vnitřní přesídlení sám.

Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem výslovně žalobce i žalovaný souhlasili a soud neshledal důvod pro konání ústního jednání [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud v první řadě konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí napravit nedostatek odůvodnění, jež mu byl vytknut rozsudkem ze dne 13. 11. 2017, a zabýval se obavami žalobce z nutnosti účastnit se konfliktu jako voják (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Soud shledal v mezích soudního přezkumu napadené rozhodnutí přezkoumatelným.
13. Žalobce v žalobě nijak konkrétně nebrojí proti zdůvodnění žalovaného, že účast na konfliktu mu nehrozí, neboť povinná vojenská služba se týká jen mužů do 27 let a žalobci je 29 let a navíc konfliktu na východě Ukrajiny se účastní jen dobrovolníci a profesionální vojáci. Žalobce pouze obecně opakuje, že má důvodnou obavu z nástupu vojenské služby a nutnosti bojovat na východě země, aniž by jakkoli zpochybnil tyto závěry žalovaného. Za této situace soud na citované závěry žalovaného, které tyto obavy logicky vyvrací a které žalobce v žalobě nijak nezpochybnil, toliko odkazuje.
14. Pro úplnost soud připomíná, že požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost, je legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně. V opačném případě by aplikace azylového práva narušovala obranyschopnost státu (k výkonu vojenské služby na Ukrajině dále viz např. rozhodnutí NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34, ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24, či ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 176/2017 - 42).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

15. Udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu pro účely sloučení rodiny se výslovně vztahuje pouze na situace, kdy by byla rodinnému příslušníkovi žalobce udělena doplňková ochrana. Žalobce není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany ve smyslu § 14b zákona o azylu. Sám uvádí, že jeho matka má v ČR trvalý pobyt, což však není z hlediska citovaného ustanovení relevantní. Stejně tak není v tomto řízení relevantní skutečnost, že sám požádal o udělení trvalého pobytu na území ČR.
16. Konečně ani námitka nemožnosti vnitřního přesídlení není důvodná (ostatně ke stejnému závěru dospěl zdejší soud již v prvním zrušujícím rozsudku ze dne 13. 11. 2017).
17. Při posuzování, zda žalobce může skutečně nalézt účinnou ochranu v jiné části země původu, je třeba zkoumat, (1) zda je pro něj jiná část země dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žalobci nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 - 108).
18. Recentní judikatura správních soudů obecně opakovaně připouští a akceptuje jako reálnou možnost tzv. vnitřního přesídlení z východní Ukrajiny do jiné, bezpečnější části Ukrajiny (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 - 44, bod 10, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 17/2020 - 24, body 16–17, ze dne 4. 9. 2020, č. j. 2 Azs 271/2020 - 35, bod 14–15, či ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 64/2017 - 55, bod 30, a tam citovanou judikaturu). Konflikt ve východní části Ukrajiny tedy obecně bez dalšího nebrání vycestování z území ČR za předpokladu, že se žalobce může usadit v jiné části Ukrajiny. Současně však dle judikatury nelze vyloučit, že *„v ojedinělých případech tomu bude jinak, neboť každý případ je potřeba hodnotit podle individuálních okolností“* (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2020, č. j. 9 Azs 340/2019 - 102, bod 14).
19. Žalobce však žádné výjimečné okolnosti, proč by právě v jeho případě nemělo být vnitřní přesídlení možné, neuvádí. V nyní posuzované věci žalovaný na str. 4–6 napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč je obecně i konkrétně v případě žalobce vnitřní přesídlení reálně možné. Žalobce na to v žalobě reagoval pouze tak, že je podle něj obecně známo, že vnitřní ochrana v rámci Ukrajiny není dostatečně funkční (což není pravdou, jak vyplývá z judikatury citované v předchozím odstavci), aniž by jakkoli zpochybnil obsah podkladů, z nichž žalovaný vycházel (zejména informaci OAMP ze dne 25. 4. 2020), interpretaci těchto podkladů ze strany žalovaného, či ustálenou judikaturu k možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobce vyjma poukazu na to, že nedisponuje prostředky na vnitřní přesídlení, neuvedl žádný konkrétní důvod vztahující se k jeho osobě, proč právě on by měl představovat ojedinělý případ dle výše citované judikatury, u něhož není vnitřní přesídlení reálné. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je devětadvacetiletý, zdravý, svéprávný a pracující člověk. Nepochybně je tak v jeho silách, i třeba s dočasnou pomocí ukrajinských státních orgánů, vnitřní přesídlení úspěšně realizovat. Krajský soud tak má ve shodě s žalovaným za to, že v jeho případě vnitřnímu přesídlení žádná individuální okolnost ve smyslu výše citované judikatury nebrání. Námitka proto není důvodná.

Závěr a náklady řízení

20. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. prosince 2020

Karel Ulík, v. r.
samosoudce